

have vi vist Resignation. Men jeg tror, der er Grænser for Resignationen, og at man gaar for vidt i Fordringen om Resignation, naar man ønsker den anvendt ogsaa overfor Førringelser af den nuværende Tilstand, og der er der i alt Fald en Grænse, som jeg for mit Vedkommende ikke vil overskride. Naar der er Tale om Nedlæggelse af den Landbefæstning, der findes omkring København, og om en Forkortelse af Tjenestetiden, som gør den Hær, hvorpaa man vil lægge hele Forsvarets Byrde, endnu mere uskikket til at bære den, end den er i Forvejen, saa er det at overskride Resignationens Grænse, hvis man gaar med dertil, og det er noget, jeg ikke kan gøre. Jeg staar her paa det samme Standpunkt som det ærede Medlem fra Frederiksværk, naar han betonedede, at paa Punkter som dem kan der ikke være Tale om at vise Resignation, der maa man kæmpe imod, saa længe man formaar.

Saa var der en anden Ytring af den ærede Ordfører, som ogsaa er bleven berørt fra forskellige Sider, nemlig at denne Sag burde vedtages, for at der kunde komme Fred i Landet. Der er blevet sagt ham fra Højres Side, fra Radikale og Socialdemokrater, at der vil ikke komme Fred. Nej, selvfølgelig vil der ikke, heller ikke fra, hvad man kalder Forsvarsbevægelse her i Landet og national Bevægelse i Almindelighed. Naturligvis vil der ikke komme Fred, hvis det bliver til Lov, som her vedtages. Det ligger i Sagens Natur, men ogsaa i den direkte Opfordring, som den nuværende Forsvarsminister har fremsat en eller to Gange under de tidligere Forhandlinger, og som jeg tror, han ogsaa fremsatte nu, idet han som en Art Trøst overfor de misfornøjede siger: I faa jo 12 Aar at arbejde i, brug dem til at vinde Flertal i det danske Folk, saa kunne I opnaa, hvad I ville. Det er rigtigt. Der er givet Anvisning paa at bruge disse 12 Aar til Agitation, og hvis man ellers duer til noget paa den Side, som kalder sig national Bevægelse og Forsvarsbevægelse, vil man bruge dem til Agitation af al sin Evne, til en langt mere fortættet Agitation end i de foregaaende Aar. Men saa passer det ikke godt at sige, at man skal vedtage det foreliggende Forslag for at faa Fred. Jeg antager, at det maa være en Frase, der er løbet den ærede Ordfører i Munden. Den kunde maaske passe ved tidligere Løjligheder, hvor man har brugt den samme Frase, skønt den sikkert passede daarligt allerede den Gang. Men her

udelukker man denne Tale ved selv at sætte en Grænse af 8 eller 12 Aar, eller hvilket Aaremaal man nu sætter, og sige: Ville I have det anderledes, saa brug disse Aar til at agitere i. Hermed er der foreskrevet og paabudt, kan man næsten sige, at de Aar ikke skulle bruges til Fred, men til lige det modsatte.

Jeg vil nu vende mig til det, jeg sagde var min Hovedopgave, og skal da minde om, at Konseilspræsidenten i sin Tale forleden om Ministeriets Program fremhævede to Hovedpunkter, nemlig Landbefæstningens Nedlæggelse og det, at Forsvaret skal indrettes til Neutralitetsforsvar. Det sidste vil jeg ikke dvæle nærmere ved, thi jeg betragter det som en hul og tom Talemaade, dette med Neutralitetsforsvaret. Jeg vil kun sige som noget selvfølgelig, at den, der ikke er selvstændig, naturligvis ikke kan være neutral, for han maa være det, som hans Overmand befaler ham at være. Det er Forudsætningen for alt Neutralitetsforsvar, at man maa være selvstændig, altsaa have et Selvstændighedsforsvar. Man kan være selvstændig og ikke ville Neutralitet, men man kan ikke ville Neutralitet, naar man ikke er i Stand til at sætte den igennem, fordi man ikke er selvstændig. Jeg vil derimod ind paa det første Punkt i Konseilspræsidentens Tale, nemlig Spørgsmaalet om Landbefæstningens Nedlæggelse. Det, sagde Konseilspræsidenten, var Hovedpunktet, det, bekræftede den højtærede Forsvarsminister, var Hovedpunktet, og jeg tror ogsaa, at det i det hele er Hovedstridspunktet. Det er det, Forsvarsministeren og hans egen Gruppe have krævet, og det er det, hvorved han og hans Gruppe adskille sig fra de andre Venstregrupper, som ere traadte sammen og have dannet Regeringen. Det er vel bekendt, hvorledes Ministerens Forgænger i Ministeriet stillede sig paa et stik modsat Standpunkt, saaledes at det for ham var Hovedspørgsmaalet: at tilvejebringe befæstede Stillingen rundt omkring paa Københavns Landfront, men det er netop den nuværende højtærede Ministers principielle Hovedpunkt, at Forslaget om Landbefæstningens Nedlæggelse skal føres igennem, hvilket vi ogsaa hørte i de sidste Ord, Ministeren udtalte.

Jeg opkaster nu her det Spørgsmaal: Hvad er det, som bringer Forsvarsministeren til at kræve Landbefæstningens Nedlæggelse? Det er noget, der interesserer mig, og som jeg gerne vilde underkaste en kort Undersøgelse. Det viser sig da, at Ministeren har to Slags Grunde